

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **GYPSTREND s.r.o.**, se sídlem Stiborská 790, Kobeřice, zastoupené Mgr. Martinem Hofmanem, advokátem, se sídlem Solná 447/27, Opava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1142/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2008, č. j. 580/190/ENV/08, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2012, č. j. 7 Ca 270/2008 - 37,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyni, společnosti GYPSTREND s. r. o., byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za správní delikt spočívající v tom, že provozovala sádrovcový důl Kobeřice jako zařízení k využívání odpadů bez potřebného souhlasu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, když v období od 30. 6. 2005 do 6. 4. 2006 v tomto lomu uložila celkem 54.016,19 t ostatního odpadu kat. č. 170504. Tato správní sankce byla žalobkyni uložena rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví, částečně měnícím rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Opava č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/0634311.005/08/VMM ze dne 27. 3. 2008.

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) přijímala od různých dodavatelů odpad, který ukládala do vytěženého prostoru kobeřického lomu za účelem jeho sanace (zpevnění

nestabilních částí) a rekultivace, neboť jeho vlastní zdroje (skrývka zeminy apod.) nebyly dostačující, a to na základě povolení Obvodního báňského úřadu Ostrava. Podle pravidel uvedených v zákoně č. 185/2001 Sb. o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), a v prováděcích vyhláškách k němu uchovávala příslušné údaje o dodavateli, druhu a vlastnostech odpadu, které při kontrole provedené Českou inspekcí životního prostředí (dále též „inspekce“) na její výzvu předložila. Ty, jež prokazovaly, že odpad, s nímž stěžovatelka nakládala, má vlastnosti tzv. vstupní suroviny ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o odpadech, správní orgán akceptoval a nestaly se důvodem pro uložení pokuty za správní delikt. Mezi zmíněnými doklady byly i protokoly o zkouškách některých závažek odpadu, které buď nebyly podle příslušného předpisu testovány nebo v některých ukazatelích nevyhověly stanoveným limitům. U těchto odpadů stěžovatelka neprokázala, že by splňovaly požadavky pro vstupní suroviny dle § 14 odst. 2 zákona o odpadech. Dle posouzení správních orgánů s nimi proto stěžovatelka ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech mohla nakládat pouze se souhlasem krajského úřadu k provozování lomu jako zařízení k využívání odpadu. To však v rozhodné době neměla (obdržela je ke své žádosti ze dne 22. 7. 2005 pravomocně až dne 29. 6. 2006).

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Podstata právního názoru, na němž spočíval závěr městského soudu o zákonnosti postihu stěžovatelky, je následující. Lom Kobeřice byl z faktického hlediska zařízením, kde jsou využívány odpady. Část celkového množství odpadu, které stěžovatelka do lomu postupně uložila, splňovala dle předložených dokladů požadavky pro vstupní suroviny, které je možné využívat i v zařízení, jež není podle zákona o odpadech určeno k nakládání s odpady (§ 14 odst. 2 zákona o odpadech), ale jiná část (v množství 54.016,19 t) těmito požadavkům nevyhověla, takže byla správními orgány oprávněně posouzena podle ustanovení § 14 odst. 1, jež vyžaduje, aby ten, kdo provozuje zařízení k využívání odpadů (které nejsou vstupní surovinou, a proto nemohou být ukládány „kdekoli“), k tomu měl souhlas krajského úřadu.

[4] Určující pro oprávněnost postihu stěžovatelky bylo posouzení vlastností ukládaného odpadu z hlediska splnění podmínek pro vstupní suroviny, tedy dodržení kritérií stanovených prováděcí vyhláškou k zákonu o odpadech. Posouzení komplikuje či spíše „znepřehledňuje“ to, že během rozhodného období od 30. 6. 2005 do 6. 4. 2006 došlo s účinností k 5. 8. 2005 k nahrazení původní vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady vyhláškou č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Od tohoto data byl stanoven jiný způsob zjišťování vlastností odpadů, což vedlo mimo jiné k tomu, že dále již nebyly sledovány hodnoty, které byly ve stěžovatelčině případě prokazatelně překročeny (DOC a Al), a tyto výsledky způsobily, že na část odpadu vykazující tyto vlastnosti nebylo možno nahlížet jako na vstupní surovinu. Městský soud nesouhlasil s názorem stěžovatelky, že pozdější zákonnou úpravou nesledovaný ukazatel DOC a Al zakládá nedostatek protiprávnosti jejího jednání předcházejícího nové úpravě. I když vyhovění limitům, pokud jde o tyto ukazatele, nebylo od 5. 8. 2005 podmínkou pro využívání odpadů na povrchu terénu, chráněný zájem (ochrana zdraví a životního prostředí) zůstal zachován, pouze se změnila forma a způsob zjištění, zda může být zdraví lidí a životní prostředí ohroženo.

[5] Na jednání stěžovatelky během rozhodné doby pohlížel soud jako na jeden pokračující správní delikt s prvky deliktu trvajícího (odpad byl průběžně ukládán a na místě nadále uložen), u něhož je protiprávnost jednotlivých dílčích útoků deliktu dána právní úpravou v době provedení každého z nich (navezení odpadu), přičemž odkázal na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Protiprávnost ukládání odpadu v lomu Koberice od 30. 6. do 4. 8. 2005 byla dána porušením vyhlášky č. 283/2001 Sb. a od 5. 8. 2005 do 6. 4. 2006 porušením vyhlášky č. 294/2005 Sb.

[6] Městský soud kritizoval nepřesnosti v označení protokolů o provedení analýzy a upřesnil, že v žalobě zmíněný protokol o zkoušce, ze kterého plynou zvýšené hodnoty vodního výluhu DOC a Al (č. 9391/3/2005), byl vyhotoven 15. 6. 2005 (nikoli 16. 12. 2005, jak bylo chybně uvedeno v rozhodnutí inspekce) a tomu odpovídá i datum odběru vzorku a provedení analýzy. Rovněž protokoly č. 9391/2/2005 a 9391/1/2005 byly vyhotoveny téhož dne a testování bylo provedeno a pochopitelně i vyhodnoceno u všech podle tehdy účinné vyhlášky č. 383/2001 Sb. Námitku stěžovatelky, že zde zjištěné ukazatele jsou v rozporu s požadavky vyhlášky č. 294/2005 Sb., proto neshledal městský soud důvodnou. Nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje o udělení souhlasu k provozování zařízení podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech bylo vykládáno k tíži stěžovatelky.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti akceptovala výklad, podle něhož nesplňuje-li ukládaný odpad požadavky na vstupní surovinu, je nutný souhlas příslušného správního orgánu k provozování zařízení dle zákona o odpadech. Výslovně však rozporovala závěr, že odpad dle analýzy zachycené v protokolu o zkoušce „č. 9391/1/2005 a č. 9391/2/2005 ze dne 16. 12. 2005 nevyhovuje pro využití v zařízení dle § 14 odst. 2 zákona o odpadech, neboť v ukazatelích DOC 13 mg/l a Al 2,5 mg/l nevyhovuje limitní hodnotě měření“ (pozn.: Nejvyšší správní soud z listin, jež jsou součástí správního spisu, ověřil, že výše uvedené hodnoty byly zaznamenány v protokolu o zkoušce č. 9391/3/2005 ze dne 15. 6. 2005 a stěžovatelka užila tohoto označení ve zřejmém omylu, majícím původ v chybě v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, což ovšem nepředstavuje překážku přezkumu). Namítala, že minimálně od 5. 8. 2005, kdy nabyla účinnosti vyhláška č. 294/2005 Sb., měly být ukládané odpady hodnoceny podle ní a nikoli podle vyhlášky č. 383/2001 Sb., takže vlastnosti odpadu měly být zjišťovány jiným způsobem. Podle jejího mínění splňovaly všechny ukládané odpady parametry vstupní suroviny, neboť i vzorky č. 9391/1/2005 a č. 9391/2/2005 nevyhověly pouze v ukazatelích, které měly být od 5. 8. 2005 posuzovány jiným způsobem. Stěžovatelka nesouhlasila s právním názorem městského soudu, podle něhož šlo o jeden pokračující delikt s prvky deliktu trvajícího a dílčí útoky se posuzují podle úpravy účinné v době jejich provedení, neboť od 5. 8. 2005 neprováděla stěžovatelka analýzy relevantním způsobem. Pokud by žalovaný zkoumal odpady z výluhu a nikoli ze sušiny, dospěl by k závěru, že stěžovatelka zákon neporušila, což potvrzuje i fakt, že krajský úřad umožnil stěžovateli využívat 23 druhů odpadů a mezi nimi i odpad kat. č. 170504, o který tady jde. Městský soud měl aplikovat zásadu „*pochybnosti v prospěch*“, neboť kdyby žalovaný prováděl analýzy řádně, relevantním způsobem, seznal by, že stěžovatelka zákon o odpadech neporušila.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti na základě prověření protokolů o zkoušce (č. 9391/1/2005, č. 9391/2/2005 a 9391/3/2005) potvrdil chybu v psaní data vyhotovení (16. 12. 2005 namísto správného 15. 6. 2005). Uvedl, že odpad kat. č. 170504, u něhož nevyhovovaly parametry vodního výluhu Al a DOC hodnocené dle vyhlášky č. 383/2001 Sb., dodávala do dolu v Kobeřicích společnost ENVI TRADE, s. r. o. ve dnech od 3. do 6. 4. 2006, tedy po cca osmi měsících po nabytí účinnosti nové vyhlášky, přičemž sledované parametry analýz přijímaných odpadů nejsou navzájem srovnatelné. Nutným předpokladem pro uznání analýzy tohoto odpadu proto bylo, aby tato byla vyhotovena v souladu s vyhláškou č. 294/2005 Sb., což nebylo splněno, a proto i překročení některých sledovaných parametrů Al a DOC dle protokolů o zkoušce č. 9391/1/2005 a č. 9391/2/2005 ze dne 15. 6. 2005 nemělo na závěr o přípustnosti využití uvedeného odpadu na pozemcích sádrovcového dolu žádný vliv, neboť stěžovatelka neprokázala (nedoložila) přípustnost využití uvedeného odpadu v rámci § 14 odst. 2 zákona o odpadech, takže byl tento odpad zahrnut mezi ty, k jejichž využití souhlas krajského úřadu nutný byl (§ 14 odst. 1 zákona o odpadech). Nedoložila-li stěžovatelka k výzvě inspekce v rámci kontrolního šetření analýzy odpadů v nezbytném rozsahu, které by prokázaly jejich přijatelnost, nelze dovodit, že vyhověly parametrům prokazujícím jejich nezávadnost. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek výhradně v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, jimiž je vázán (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Zkoumal také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Ačkoli stěžovatelka neoznačila důvody, pro které kasační stížnost podala, pomocí konkrétních ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nebránilo to jejímu meritornímu posouzení. Z textu Nejvyšší správní soud dovodil, že zde uplatněné námitky lze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[11] Konkrétně stěžovatelka učinila předmětem přezkumu pouze otázku, zda protokoly o zkoušce vlastností předmětného odpadu č. 9391/1/2005 a č. 9391/2/2005 (správně mělo být uvedeno č. 9391/3/2005 - viz [7]) prokazují, že tento odpad nesplňuje parametry vstupní suroviny. Má za to, že zákon o odpadech neporušila, neboť vlastnosti odpadu měly být od 5. 8. 2005 zjišťovány jiným způsobem, tedy nikoli podle vyhlášky č. 383/2001 Sb., ale podle vyhlášky č. 294/2005 Sb.

[12] Pro posouzení věci je podstatná právní úprava v zákoně o odpadech ve znění účinném do 21. 6. 2006, tedy před novelou provedenou zákonem č. 314/2006 Sb.:

§ 14

Souhlas k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů

- (1) *Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. (...)*

- (2) *V zařízeních, která nejsou podle tohoto zákona určena k nakládání s odpady, je možné využívat pouze odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny, a při nakládání s těmito odpady nesmějí být porušeny zvláštní právní předpisy, v souladu s nimiž je zařízení provozováno, a právní předpisy na ochranu zdraví lidí a životního prostředí. K provozování takovýchto zařízení není požadován souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.*

[13] Podle § 66 odst. 3 zákona o odpadech uloží inspekce pokutu do výše 1 000 000 Kč *právníce osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení [písm. c)].*

[14] Podle § 12 odst. 3 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, musí odpady využívané na povrchu terénu k rekultivacím splňovat i tyto podmínky: *vodný výluh ukládaných odpadů nesmí v žádném z ukazatelů překročit limitní hodnoty výluhové třídy číslo I uvedené v tabulce č. 6.1 přílohy č. 6 [písm. b)] a obsah organických škodlivin v sušině odpadů nesmí překročit limitní hodnoty organických škodlivin v sušině uvedené v tabulce č. 9.1 přílohy č. 9 [písm. c)]. Překročení limitních hodnot jednotlivých ukazatelů uvedených pod písmeny b) a c) se toleruje v případě, že jejich zvýšení odpovídá podmínkám charakteristickým pro dané místo a geologické a hydrogeologické charakteristice místa a jeho okolí. Upravené limitní hodnoty nesmějí překročit limitní hodnoty ukazatelů výluhové třídy číslo III a musí být uvedeny v provozním řádu příslušného zařízení [písm. d)]. Tato pravidla pozbyla účinnosti dne 5. 8. 2005, kdy vstoupila v účinnost vyhláška č. 294/2005 Sb.*

[15] Vyhláška č. 294/2005 Sb. stanovila technické požadavky a podmínky pro využívání odpadů na povrchu terénu v ustanoveních § 12 a 14 takto: *obsahy škodlivin v sušině odpadů a výsledky ekotoxikologických testů odpadů (...) nesmějí překročit limitní hodnoty ukazatelů stanovených v příloze č. 10 (...) [odst. 2]; údaje o odpadu, nutné pro posouzení jeho přijatelnosti do zařízení k využívání na povrchu terénu, se uvádějí v základním popisu odpadu, jehož obsah je uveden v bodě 2 přílohy č. 1 [odst. 3]. Odpady využívané k zavalení vytěžených povrchových dolů, lomů a pískoven, za účelem jejich rekultivace, musí dále splňovat podmínky stanovené v bodě 2 přílohy č. 11 (§ 14 odst. 1).*

[16] Podle výše zmíněné přílohy č. 1 vyhlášky č. 294/2005 Sb. má provozovatel zařízení celou řadu povinností - musí mimo jiné kontrolovat úplnost základního popisu odpadu, a to při jednorázové nebo první z řady opakovaných dodávek odpadu; při dalších opakovaných dodávkách odpadu kontrolu výsledků zkoušek ověření kritických parametrů nebo čestného prohlášení, že se jedná o tentýž odpad; provádět kontroly dodávek odpadu (vizuální i namátkové k ověření shody se základním popisem předloženým dodavatelem odpadu); vést záznamy o každé přijaté dodávce odpadu, jakož i uchovávat dokumenty dokladující kvalitu přijímaných odpadů po stanovenou dobu. Náležitostí základního popisu odpadu je rovněž protokol o odběru vzorku odpadu a protokol o výsledcích zkoušek (vlastnostech odpadu), zaměřených zejména na zjištění podmínek vylučujících

odpad z nakládání v příslušném zařízení, ne starší než 3 měsíce od data vypracování základního popisu odpadu.

[17] V příloze č. 11 téže vyhlášky se dočteme, že odpady mohou být využity k rekultivaci vytěžených povrchových dolů, jestliže ve zkouškách akutní toxicity jsou splněny požadavky stanovené v příloze č. 10, tabulce č. 10.2, sloupec II [bod 2 písm. a)], obsahy škodlivin v sušině odpadů nepřekročí nejvýše přípustné hodnoty škodlivin uvedené v příloze č. 10, tabulce č. 10.1 a zároveň splňují požadavky stanovené v příloze č. 10, tabulce č. 10.2, sloupec I a dále, pokud splňují další podmínky pod písm. c) a d) téhož bodu. V tabulce č. 10.1 jsou uvedeny nejvýše přípustné koncentrace škodlivin v sušině odpadů a tabulka č. 10.2 obsahuje požadavky na výsledky ekotoxikologických testů. Žádná z těchto tabulek neuvádí limitní hodnoty Al a DOC ve vodném výluhu.

[18] V rozhodném období 30. 6. 2005 až 6. 4. 2006 nedisponovala stěžovatelka souhlasem krajského úřadu k provozování zařízení pro ukládání odpadu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Při kontrole předložila k výzvě správního orgánu prvního stupně evidenci ukládaných odpadů, z níž bylo zjištěno, že v lomu využila v rozhodném období 54 016,19 tun ostatního odpadu (kat. č. 170504) jako rekultivační materiál, což by shledal správní orgán oprávněným, pokud by bylo současně doloženo, že splňoval podmínky stanovené vyhláškami (viz výše) pro vstupní suroviny. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, tomuto požadavku stěžovatelka nedostála.

[19] Stěžovatelka nesporeovala, že odpad, jehož vlastnosti dokládají protokoly č. 9391/1/2005 a č. 9391/2/2005 (správně mělo být uvedeno č. 9391/3/2005 – viz [7]), díky překročení přípustných limitů Al a DOC ve vodném výluhu kritériím stanoveným vyhláškou č. 383/2001 Sb. nevyhověl. Nebrání se tedy postihu za jeho navážení a ukládání do 4. 8. 2005, kdy tato vyhláška ještě platila. Má ale za to, že pokud nebyly jeho vlastnosti od 5. 8. 2005 zjišťovány podle podmínek stanovených vyhláškou č. 294/2005 Sb., jež nesledují limity Al a DOC ve vodném výluhu, nelze jej zařadit mezi odpad nesplňující požadavky pro vstupní suroviny, který může být ukládán pouze do zařízení provozovaného se souhlasem krajského úřadu.

[20] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu, že protiprávnost jednotlivých dílčích útoků předmětného deliktu proti zákonem chráněnému zájmu je třeba posoudit ve vztahu k době, kdy ke každému z nich došlo. Z obsahu výše zmíněných protokolů bylo zjištěno, že počínaje dnem 15. 6. 2005, kdy byly vyhotoveny, mají dokládat vlastnosti odpadu pocházejícího od firmy ENVI TRADE, s. r. o., jenž byl do kobeřického lomu navážen v období od 3. do 6. 4. 2006 (viz Průběžná evidence odpadů 2006, str. 1 příloh žalovaného). Plyne z nich však pouze to, že předmětný odpad nevyhovuje kritériím stanoveným vyhláškou č. 383/2001 Sb., ačkoli rozhodující bylo dodržení podmínek stanovených vyhláškou č. 294/2005 Sb. Žádné analýzy, jež by dokládaly vyhovující vlastnosti naváženého odpadu z pohledu aktuálně účinné vyhlášky, však stěžovatelka nepředložila, takže nelze než potvrdit závěr, že nezávadnost neprokázala.

[21] Podle článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

[22] Právě citované pravidlo mající sílu ústavní záruky však na situaci stěžovatelky ve smyslu, v jakém se ho dovolává, nelze použít. Vývoj právní úpravy stanovící způsoby a kritéria hodnocení vlastností odpadů není možné chápat tak, že vynětí některých ukazatelů z okruhu těch, které jsou sledovány a hodnoceny, znamená bez dalšího zánik protiprávnosti daného skutku. Jsou-li totiž limity stanovící rozhraní vyhovujících vlastností odpadu z hlediska jeho vlivu na zdraví lidí a životní prostředí nahrazeny jinými kritérii (při určitém způsobu jeho využití), musí je povinná osoba (provozovatel zařízení) ode dne účinnosti novější úpravy respektovat a plnění svých povinností ohledně způsobu vedení evidence odpadu a analyzování jeho vlastností přizpůsobit nově stanoveným podmínkám.

[23] Pochopitelně nelze vyžadovat, aby odpad již uložený v prostoru lomu vyhovoval nově nastaveným kritériím, ale logicky nelze mít za dostačující analýzy provedené podle neúčinného právního předpisu pro dodávky, jež byly navezeny a uloženy již za účinnosti úpravy nové, která vyžaduje prokázání nezávadnosti jiným způsobem. Je proto plně v souladu se zákonem vyžadovat po provozovateli zařízení využívajícího odpady ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o odpadech prokázání splnění požadavků stanovených pro vstupní suroviny novou metodikou pro ten odpad, který je k rekultivaci využíván za účinnosti nové vyhlášky. Protokoly o zkoušce dokládající překročení limitů, jež nová úprava nadále nesleduje, nemají na posouzení nezávadnosti předmětného odpadu vliv. Rozhodné je, že nebyl předložen důkaz o vyhovění aktuálně účinným kritériím.

[24] Pravidlo *v pochybnostech ve prospěch (in dubio pro reo)*, jehož se stěžovatelka rovněž dovolávala, nelze aplikovat, neboť o tom, že nesplnila svou povinnost prokázat příslušnými atesty nezávadnost ukládaného odpadu, žádná pochybnost nevznikla. Nejistota ohledně pravých vlastností využívaného materiálu od společnosti ENVI TRADE s. r. o. z pohledu kritérií nastavených vyhláškou č. 294/2005 Sb. pramení výhradně z toho, že stěžovatelka protokoly o zkouškách provedených podle tohoto předpisu pro odpad ukládaný v rozhodné době nepředložila (učinila tak podle údaje žalovaného, který stěžovatelka před soudem nezpochybňovala, až po 6. 4. 2006, takže za ukládání odpadu po tomto datu již nebyla sankcionována, i když souhlas krajského úřadu obdržela až ke dni 29. 6. 2006).

[25] K výhradě stěžovatelky, že je irelevantní argument městského soudu o tom, že si byla vědoma skutečnosti, že provozuje zařízení k využívání odpadů ve smyslu § 14 odst. 1, neboť požádala krajský úřad o udělení souhlasu s touto činností, se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila závěr o tom, že lom jí provozovaný je z faktického hlediska zařízením k využívání odpadů, ani to, že ukládaný odpad musí splňovat požadavky dle § 14 odst. 2, pokud nemá souhlas krajského úřadu k činnosti podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

[26] Protože Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí městského soudu zákonným, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch,

nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu